

ваші образи любі та милі,
/мов живих/ ви живі, /так/ бо я живо тепер вас люблю,
ви для мене тепр не в могилі.
/лесь далеко, зелені, укриті моріжком стоять/
знаю /на/ добре - вже виросли квіти й трава
/ті могили/ на могилах, що/..... звуться, / стали над вами
але там тільки /жи/ смуток і жах спочива,
вас нема там, ви * досі між нами.
Тільки смутно вам жити: зітханням, слізьми
рідну тінь рідні люди вітають,
ви- непрошені гості між тими людьми,
що на*більше з усіх вас кохають.
Ваше *мення в вигнанні, під карою сліз
заборонено спогад про нього,
образ ваш, мов упир, що з могили приліз,
кров зганяє з обличчя рідного,
/мов/ як осиковим кіллям отих
і немов упира вас добити хочать вас немов упирів, /
так хочать забуттям вас прибити,
/забуттям до могили/
обсіваються маком дрібниць, марних слів,
аби ви не могли поступити,
як пробити* упир, /бідна/ ваша вражена тінь
блідне, блідне і смерть її криє,
між живими і вами росте просторінь, -
рідне серце могилу вам рие....
/Тихше/
Не ливіться докірливо, рідних* любі мої,
я не винна в сьому перд вами,
/я літ/
/я давала/
вам давала я думи і мрії свої

*Орестован в Б-ці
Л. М. Голубови*